

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 571/2021
01.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Радослава Петровића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Радета Лешића, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Слободана Милутиновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 25/20 од 02.12.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-18/21 од 03.03.2021. године, у седници већа одржаној 01.06.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Радета Лешића, адвоката Слободана Милутиновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 25/20 од 02.12.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-18/21 од 03.03.2021. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К 25/20 од 02.12.2020. године окривљени Раде Лешић оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 5. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 18 година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 26.10.2019. године и изречена му је мера безбедности обавезно лечење алкохоличара која ће се извршити у заводу за извршење казне затвора или у одговарајућој здравственој установи или другој специјализованој установи, која ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора. Истом пресудом окривљени Раде Лешић је у целости ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и трошкова паушала који падају на терет буџетских средстава органа поступка, а чланови породице оштећеног, сада пок. АА су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-18/21 од 03.03.2021. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Радета Лешића и његовог браниоца, а пресуда Вишег суда у Сомбору К 25/20 од 02.12.2020. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Радета Лешића, адвокат Слободан Милутиновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и повреде права на одбрану окривљеног, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и побијане пресуде укине, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет и по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да дело за које је окривљени Раде Лешић оглашен кривим није кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 5. Кривичног законика (КЗ), већ је реч о два кривична дела, односно о кривичном делу убиство и кривичном делу крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, с обзиром да се по браниочевим наводима намера присвајања новца код окривљеног појавила након лишења живота оштећеног. Наиме, оспоравајући правну квалификацију дела које је окривљеном стављено на терет и за које је окривљени оглашен кривим, бранилац наводи да је изреком првостепене пресуде утврђено да је субјективни елемент у погледу прибављања имовинске користи код окривљеног постојао након извршења убиства, али ипак окривљеног оглашава кривим за тешко убиство из користољубља из члана 114. став 1. тачка 5. КЗ, у ком случају би субјективни елемент као квалификаторна околност морао да постоји пре лишења живота оштећеног. На тај начин, иако бранилац нумерички не указује на повреду закона која је учињена доношењем побијаних пресуда, очигледно је да се захтевом указује да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи у захтеву за заштиту законитости неосновани из следећих ралога:

Из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени Раде Лешић у време и на месту ближе описаном у изреци пресуде „у стању алкохолне опијености лишио живота АА из ..., из користољубља, тако што је дошао у двориште куће оштећеног у улици ... број .., где је затекао оштећеног и узео металну шипку и са истом кренуо у унутрашњост куће за оштећеним, након чега је са наведеном шипком у трпезарији куће задао оштећеном тридесет удараца у пределу главе, пет удараца у пределу подлактица

и три ударца у пределу леђа, а на начин да је оштећеном прво нанео повреде у пределу подлактице и чеоног темена и темене регије, док је оштећени стајао, услед којих је оштећени пао на под и лежао, а након тога повреде у пределу леђа и потиљачне и темено-поттиљачне регије које су довеле до вишеструких прелома костију крова лобање и разарања ткива великог мозга и до губитка свести и смрти оштећеног, да би окривљени након тога у намери да присвоји новац оштећеног, посекао каиш торбице коју је оштећени имао код себе и држао је око врата и из исте противправно присвојио тачно неутврђену количину новца и удаљио се из куће оштећеног“ чиме је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 5. Кривичног законика.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновани су наводи браниоца да из изреке првостепене пресуде произилази да је намера присвајања новца код окривљеног настала тек након што је оштећеног лишио живота, док у образложењу стоји да је убиство учињено у намери противправног одузимања новца од оштећеног, а што је истицано и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3 пасус 2 образложења пресуде дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП. Наиме, законски елементи бића кривичног дела тешко убиство, а не других кривичних дела јасно произилазе из списка предмета и то да је окривљени критичном приликом из користољубља извршио убиство, те је несумњиво реч о јединственој радњи где је извршење убиства и одузимање новца јединствени животни догађај обухваћен планом и умишљајем окривљеног, а околност да је у изреци наведено да је „након тога, у намери да присвоји новац оштећеног посекао каиш торбице коју је имао код себе“ суд заправо само одређује временски след предузетих радњи у оквиру једног умишљаја.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд налази да нижестепеним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује поднетим захтевом за заштиту законитости.

Даље у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац је указао да је побијаним пресудама окривљеном повређено право на одбрану на тај начин што су одбијени доказни предлози одбране да се саслушају сведоци на околност карактера личности сада покојног оштећеног и да се додатно саслушају вештаци ради давања одговора на питања одбране. Оваквим наводима браниоца изнетим у захтеву суштински се полемише са чињеничним утврђењима суда у вези закључка о оправданости извођења појединих доказа и износи сопствена оцена изведених доказа, те се правноснажне пресуде побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП).

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП и 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**